

man ikke er sindet at fremme denne Sag trods den Vedtagelse paa Konferencen i Washington, hvor Staternes delegerede drøftede denne Sag, og efter at vi altsaa har ventet saa længe, som Tilfældet er, har vi da ment at burde give Rigsdagen Adgang til at beskæftige sig med Sagen for at faa klaret overfor Offentligheden, hvilket Standpunkt Rigsdagen her indtager.

Spørgsmaalet om 8 Timers Arbejdsdagen, navnlig da for Industri og Haandværk, er jo bragt til Afgørelse i de fleste Lande efter Krigen. Ogsaa i Danmark er Spørgsmaalet i og for sig i Praksis løst ved privat Overenskomst mellem Arbejdernes og Arbejdsgivernes Organisationer, og paa et begrænset Omraade, nemlig for de saakaldte Virksomheder med Døgndrift, er der ogsaa i Danmark lovgivet derom, idet man for disse Virksomheder ved Loven af 1919 har fastsat 8 Timers Arbejdsdagen som den gældende. Naar denne Sag er kommet saa vidt frem, at den kan siges at være gennemført i de fleste Lande, skyldes det delvis Beslutningen derom paa Washington-Konferencen, eller rettere, det skyldes Bestemmelsen i Fredstraktaten i Versailles af 28. Juni 1919. I denne Fredstraktat siges udtrykkelig: „En enkelt Nations Undladelse af at indrømme humane Arbejdsvilkaar lægger Hindringer i Vejen for Bestræbelser i saa Henseende hos andre Nationer, der ønsker at forbedre Arbejdernes Kaar i deres egne Lande“. Og i Fredstraktatens § 427 — denne Fredstraktat, der afsluttede den forfærdelige og langvarige Krig — nævnes det, at Gennemførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen eller 48 Timers Arbejdsugen maa være det Maal, hvortil man skal stræbe, hvor det ikke allerede er naaet. Ved selve denne Fredstraktat har man altsaa søgt at sikre Arbejderne i alle Lande 8 Timers Arbejdsdagen som den Indrømmelse, den Erstatning, Arbejderne rettelig kunde gøre Krav paa, og man har, som jeg tillod mig at citere, fremhævet, at en enkelt Nation ikke bør undlade at indrømme saadanne humane Arbejdsvilkaar, thi derved lægger denne enkelte Nation Hindringer i Vejen for lignende Bestræbelser i andre Lande.

Disse Synspunkter, som er udtrykt i Versailles-Traktaten, og som er fuldkomment rigtige, var ganske sikkert ogsaa raadende, da man mod Slutningen af samme Aar, hvori Traktaten var blevet vedtaget, nemlig i Oktober—November Maaned, traadte sammen i Washington ved den Conference, der ogsaa var et Resultat af Fredstraktaten. Der var man opfyldt af

Fredstraktatens Aand, og, som jeg sagde før, baade Arbejdsgivernes og Arbejdernes Repræsentanter stemte sammen med Regeringens Repræsentanter fra vort Land og de fleste andre Lande for det Konventionsforslag, der indeholdt Bestemmelser om, at 8 Timers Arbejdsdagen eller 48 Timers Arbejdsugen burde være gældende. Efter min Mening burde dette Konventionsforslag anstændigvis forlængst være gennemført her i Danmark og 8 Timers Arbejdsdagen altsaa have været lovfæstet. Dette er imidlertid ikke sket, og Resultatet af, at det ikke er sket, er bl. a. det, at vi nu i denne Tid ser Arbejdsgiverne true Arbejderne med paa ny at gøre Arbejdstidsspørgsmaalet til et Stridsspørgsmaal, skønt vi troede at være ude derover ved den Overenskomst, der var sluttet i 1919. Det forekommer mig at være i høj Grad beklageligt, om Samfundet ikke blot skal rystes af de Forhandlinger, der angaar Lønsspørgsmaal, og som er bebudet fra Arbejdsgivernes Side, men at der ogsaa skal føres en oprivende Kamp om 8 Timers Dagens Bevarelse eller Ikke-Bevarelse. Her kunde Lovgivningen, hvis den havde Villie og Ønske om at undgaa saadanne oprivende Kampe, afværge dem ved nu at lovfæste 8 Timers Dagen.

Der er fra Arbejdsgiverforeningens Side fremsat Trusler om at opsigte den i 1919 indgaaede Overenskomst om Arbejdstiden, og det er paa den anden Side sagt af Arbejderne saa stærkt, som de formaar, at de ikke vil finde sig i at blive berøvet den Indskrænkning af Arbejdstiden, som i 1919 blev dem sikret. Jeg forstaar godt, at Arbejderne, som i en Menneskealder har ført Kravet om 8 Timers Dagen frem, ikke er sindet at lade sig fravriste den Indrømmelse, de endelig efter Krigens Lidelser og Byrder opnaaede at faa gennemført ogsaa i vort Land. Det forekommer mig unægtelig, at Rigsdagen kunde gøre en god Gerning, ved at tage denne Sag ud af Stridsspørgsmaalenes Mængde, denne Sag, som utvivlsomt vil blive det største og mest afgørende Stridsspørgsmaal, hvis det faar Lov til at være Genstand for fri Forhandling og fri Kamp mellem Arbejdsgiverne og Arbejderne. Det vilde være en god national Gerning at fjerne dette Stridsspørgsmaal, og det vilde som sagt bedst og sikrest ske ved at lovfæste 8 Timers Arbejdsdagen, saaledes som det er sket i en Række andre Stater, og der kan, som Følge af, at Sagen er løst i andre Lande, ikke være Tale om, at man